

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **Gablonz s. r. o.**, IČO: 24730033
se sídlem Husovo náměstí 468/15, Praha 10 – Uhřetíněves
zastoupená Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem
se sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2024, č. j. 33440/24/5300-21441-708995,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyni byla dodatečnými platebními výměry doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období srpen až říjen 2023 v celkové výši 830 849 Kč a uložena povinnost uhradit penále v celkové výši 166 171 Kč. Proti platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, která žalovaný v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zamítl a platební výměry potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně podanou žalobou.

2. V rámci daňové kontroly za daná zdaňovací období srpen 2021, září 2021 a říjen 2021 prověřoval Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále „prvostupňový správní orgán“) přijatá i uskutečněná plnění tvrzená žalobkyní (daňovým subjektem) v příslušných daňových přiznáních. Prvostupňový správní orgán vyzval žalobkyni k předložení účetních a daňových dokladů souvisejících s evidencí prokazující nárok na odpočet DPH. Žalobkyně uvedla, že požadované dokumenty nemá. Důvodem bylo jednání jejího tehdejšího zaměstnance Ing. J. Ř., který měl mít účetnictví u sebe. Ten však při svědecké výpovědi uvedl, že účetnictví spálil. Zároveň však připustil, že má u sebe smlouvy a další dokumenty. Ing. Ř. byl opakovaně prvostupňovým správním orgánem i žalobkyní vyzván k vydání listin; dokumenty však nepředal ani po uložení pořádkové pokuty.
3. Prvostupňový správní orgán proto doplnil dokazování z vlastní iniciativy. Podle údajů z kontrolních hlášení oslovil identifikovatelné dodavatele a odběratele žalobkyně a vyžádal si od nich daňové doklady týkající se žalobkyně za předmětné období. U těchto konkrétních plnění neměl pochybnosti o jejich uskutečnění ani o jejich souvislosti s ekonomickou činností žalobce. Odpovídající odpočty uznal.
4. Sporná zůstala jiná část přijatých plnění; položky uvedené v oddílu B.3 kontrolních hlášení. Tedy plnění do 10 000 Kč, která jsou v hlášení vedena souhrnně bez uvedení obchodního partnera. Ani u těchto plnění žalobkyně nepředložila daňové doklady ani jiné důkazy. Přes výzvu neuvedla ani auditní stopu, například objednávky, bankovní výpisy, příjemky či jiné listiny. Opět pouze odkazovala na to, že účetnictví nemá k dispozici, jelikož ho má u sebe Ing. Ř., kterého opakovaně vyzvala, aby jej vydal. Na návrh prvostupňového správního orgánu, aby si potřebné dokumenty obstarala vyžádáním od jejich obchodních partnerů, nijak nereagovala, ani tak neučinila.
5. Prvostupňový správní orgán proto neuznal žalobkyni nárok na odpočet DPH z podstatné části přijatých plnění uvedených v ř. 40 v oddíle B.3. kontrolního hlášení. Podle názoru prvostupňového správního orgánu žalobkyně neprokázala oprávněnost nároku na tyto odpočty. Prvostupňový správní orgán tak dne 13. 1. 2024 vydal dodatečné platební výměry (č. j. 89543/23/2010-52524-110443, č. j. 89626/23/2010-52524-110443 a č. j. 89712/23/2010-52524-110443).
6. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Zdůraznil, že žalobkyni byla opakovaně dána možnost nahradit chybějící faktury jinými důkazy. Této možnosti však nevyužila.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. **Žalobkyně** v žalobě namítá, že postup prvostupňového správního orgánu i žalovaného je nesprávný a nezákonný. Podle ní se orgány nevypořádaly se specifickými okolnostmi případu. Žalobkyně uvádí, že s finanční správou spolupracovala a na výzvy reagovala, avšak objektivně nemohla předložit účetní doklady. Uvádí, že doklady zničil její bývalý zaměstnanec Ing. Ř., který účetnictví fakticky vedl a držel. Žalobkyně poukazuje na to, že Ing. Ř. opakovaně vyzvala k vydání účetnictví, ale bez výsledku. Žalobkyně je názoru, že učinila vše, co po ní bylo možné rozumně požadovat. Má za to, že nelze klást k její tíži jednání třetí osoby, které nezavinila.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Žalobkyně dále namítá, že chyběly-li jí doklady z důvodů mimo její vliv, neměl jí být nárok na odpočet odepřen. Uvádí, že prvostupňový správní orgán měl postupovat v souladu s § 5 odst. 3 daňového řádu, způsobem, který je přiměřený a nezasahuje nad nezbytnou míru do práv daňových subjektů. Odkazuje i na judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 Afs 182/2018-42), která chrání legitimní očekávání daňových subjektů. Uvádí, že její podnikání probíhalo standardně a že oprávněnost odpočtů v rozsahu, který byl reálně možný, prokázala.
9. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě nesouhlasí s tvrzením žalobkyně. Zdůrazňuje, že důkazní břemeno nese daňový subjekt. Ten musí prokázat skutečnosti uváděné v daňových tvrzeních. Podle žalovaného žalobkyně tuto povinnost nesplnila. U sporných plnění neuvedla obchodní partnery, nespécifikovala předmět a rozsah plnění a nepředložila žádné náhradní důkazy. Prvostupňový správní orgán podle žalovaného postupoval vstřícně. Sám vyžádal doklady od identifikovatelných obchodních partnerů a v rozsahu takto doložených plnění odpočty uznal. U souhrnných položek z oddílu B.3 kontrolního hlášení to však bez součinnosti žalobkyně nebylo možné. Žalovaný připomíná, že bylo na žalobkyni, aby předložila jiné objektivní důkazy, například smlouvy, objednávky, platební doklady nebo další prvky auditní stopy. Žalobkyně tak však neučinila.
10. Žalovaný odmítá, že by správní orgány postupovaly přepjatě formalisticky. Podle něj dostala žalobkyně opakovaně možnost prokázat nárok i bez faktur jinými důkazními prostředky. Žalovaný rovněž uvádí, že rizika spojená s organizací vedení účetnictví nese sám daňový subjekt. Skutečnost, že účetnictví zničil zaměstnanec, proto nemění rozložení důkazního břemene. Spory mezi žalobkyní a bývalým zaměstnancem jsou soukromoprávní a nemají vliv na výsledek daňového řízení. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

III. Ústní jednání

11. Soud na ústním jednání dne 20. 10. 2025 k důkazu provedl doručenkou k výzvě k vydání účetnictví ze dne 22. 1. 2022, kterou žalobkyně zaslala Ing. J. Ř. Z této doručenky plyne, že pan Ř. si výzvu převzal dne 25. 1. 2022. Soud k důkazu neprovedl všechny ostatní v žalobě navrhované důkazní prostředky, jelikož se nacházejí ve správním spise, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
12. Žalobkyně na ústním jednání odkázala na podanou žalobu a doplnila, že k důkazu provedenou doručenkou prokazovala, že učinila maximum pro to, aby doklady obstarala. Žalovaný na ústním jednání setrval na svém stanovisku a rovněž odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

IV. Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 5 odst. 3 zákona daňového řádu, platí, že *správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují, a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

15. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu platí, že *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.*
16. Podle § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, platí, že *pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: a) při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad, b) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem, c) při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 2 až 4, daň přiznat a mít daňový doklad, nebo d) při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 2 až 4, vyměřenou daň zaplatit a mít daňový doklad.*
17. Podle čl. 167 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále „směrnice o DPH“) platí, že *nárok na odpočet daně vzniká okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpočitatelné daně.*
18. Městský soud nejprve uvádí, že ze zásady neutrality DPH i článku 167 směrnice o DPH plyne, že nárok na odpočet DPH vzniká daňovému subjektu okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpočitatelné daně. Hmotněprávní podmínky vzniku tohoto nároku jsou stanoveny v § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Vedle hmotněprávních podmínek musí daňový subjekt splnit i formální podmínky – držení daňového dokladu (§ 73 odst. 1 stejného zákona). Jinými slovy daňový subjekt nemůže uplatnit svůj nárok na odpočet, jestliže nepředloží příslušný daňový doklad.
19. Soudní dvůr Evropské unie ve své judikatuře (rozsudek ze dne 21. 11. 2018, ve věci sp. zn. C-664/16, ve věci Vădan) uvedl, že nárok na odpočet DPH má být přiznán, jsou-li splněny hmotněprávní podmínky, i když daňový subjekt nesplnil některé formální podmínky. Zejména je možné daňové doklady nahradit jinými objektivními důkazy prokazujícími, že daňovému subjektu bylo zboží a služby skutečně dodány na vstupu osobami povinnými k dani pro potřeby vlastních plnění podléhajících DPH a že z nich skutečně odvedla DPH. Těmito důkazy mohou být zejména doklady v držení dodavatelů nebo poskytovatelů, od nichž daňový subjekt pořídil zboží nebo služby, z nichž odvedla DPH.
20. Co se týče důkazního břemene v daňovém řízení, tak podle § 92 odst. 1 daňového řádu platí, že dokazování provádí příslušný správce daně. Nicméně zároveň platí, že důkazní břemeno na prokázání skutečností uvedených v daňových tvrzeních nese daňový subjekt (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Nárok na odpočet patří mezi tyto skutečnosti, které musí daňový subjekt dokázat.
21. Mezi žalobkyní a žalovaným je nesporné, že žalobkyně nedodala žádné daňové doklady či jiné důkazy prokazující existenci jejího nároku na odpočet DPH. Z obsahu správního spisu je zjevné, že žalobkyně rezignovala na prokázání svého nároku na odpočet DPH. Pouze uváděla, že příslušné dokumenty nemá k dispozici, jelikož je měl u sebe Ing. Ř., které je zničil. Dále jen odkázala na výzvy směřující na Ing. Ř., aby vydal předmětné dokumenty. Naopak byl to prvostupňový správní orgán, kdo provedl několik proaktivních kroků, směřujících k prokázání nároku žalobkyně na odpočet DPH. Provedl výslech Ing. Ř. a kontaktoval obchodní partnery žalobkyně jemu známé z kontrolních hlášení a požádal je o zaslání daňových dokladů týkajících se žalobkyně. Takto dokázal prvostupňový správní orgán prokázat některé nároky žalobkyně na odpočet DPH. Nicméně u dalších plnění vykázaných v oddílu B.3 kontrolních hlášení prvostupňový správní orgán takto postupovat

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nemohl, neboť se jednalo o plnění do 10 000 Kč, která jsou v kontrolním hlášení evidována pod souhrnnou částkou bez identifikace dodavatelů. Jinými slovy nebylo (a nemohlo) mu být známo, kdo jsou tito obchodní partneři žalobkyně, a tudíž je nemohl ani kontaktovat. Z toho důvodu správní orgán prvního stupně vydal předmětné dodatečné platební výměry.

22. Jak městský soud uvedl v bodu [20] tohoto rozsudku, důkazní břemeno za prokázání nároku na odpočet DPH nese daňový subjekt; v tomto případě žalobkyně. Přitom jak bylo uvedeno v bodu [19] tohoto rozsudku, není nezbytně nutné, aby byl nárok prokázán daňovým dokladem, ale je možné toto prokázat i jiným způsobem, např. daňovým dokladem od dodavatele. Nicméně žalobkyně i přes výzvy prvostupňového správního orgánu žádné důkazy nepředložila ani nevyvinula žádnou aktivitu k prokázání svého nároku na odpočet DPH. Žalobkyně byla přitom upozorňována na to, že může alespoň označit své dodavatele, které musí znát, aby je mohl prvostupňový správní orgán vyzvat k doložení potřebných dokladů, jak to ostatně učinil u všech jiných dodavatelů, o kterých věděl. Tuto skutečnost žalobkyně v podané žalobě zcela přehlíží. Lze tedy uzavřít, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno. Městský soud souhlasí s žalovaným, že pro účely daňového řízení je irelevantní, zda neunesení důkazního břemene převážně způsobila třetí osoba. Žalovaný ve vyjádření k žalobě správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013-37, ve kterém kasační soud uvedl, že *„je přitom zcela na daňovém subjektu, aby způsob svého podnikání a způsob, jakým provádí své obchody a jakým je dokumentuje, uzpůsobil tak, aby byl schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně skutečností, které tvrdí v daňovém přiznání.“* Názor žalobkyně, dle kterého při objektivní nemožnosti prokázat naplnění podmínek pro odpočet DPH by měl správce daně uznat tento odpočet, by vedl k situacím, ve kterých by daňové subjekty záměrně ničily své doklady, aby jim odpočet byl automaticky uznán. Takový důsledek by byl absurdní. Stejně tak je bezpředmětné tvrzení žalobkyně, že její podnikání je bezproblémové. Bezproblémovost podnikání žalobkyně není předmětem tohoto daňového řízení. Městský soud proto považuje tuto námitku za nedůvodnou.
23. Žalobkyně v žalobě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 Afs 182/2018-42. Ten však nelze aplikovat na nyní posuzovanou věc. Tento rozsudek řeší situaci dobré víry daňového subjektu, že není součástí podvodu na DPH. V případě žalobkyně se však o žádný podvod na DPH nejedná. Výše zmíněný rozsudek je tak irelevantní. Tento názor žalobkyni sdělil žalovaný již v žalobou napadeném rozhodnutí, aniž by jej žalobkyně v podané žalobě jakkoliv reflektovala, či jej sporovala.
24. Co se týče námítky, že prvostupňový správní orgán nepostupoval v souladu s § 5 odst. 3 daňového řádu, tedy že nepostupoval způsobem, který je přiměřený a nezasahuje nad nezbytnou míru do práv daňových subjektů, městský soud s tímto názorem nesouhlasí. Byl to právě prvostupňový správní orgán, který vynaložil úsilí k prokázání alespoň části nároků na odpočet DPH žalobkyně. Naopak žalobkyně tuto snahu neprojevila, ačkoli jí tížilo důkazní břemeno. Soud proto považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. 10. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.